

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלְאִים

בהר בחוקותי

"ולא תונו איש את עמיתו" (כה, יז)

ברש"י, כאן הזהיר על אונאת דברים. וכאשר אדם מוחל על אונאת דברים, על צער שגרמו לו אנשים בדבריהם, מה רב שכרו! אברך תלמיד חכם חלה, ובעקבות כך החל לפקוד, מחד את קבריהם של גדולי הדורות, ומאידך נקש על דלתות בתייהם של גדולי ישראל החיים עמנו, כדי שיעניקו לו את ברכתם ויתנו לו עצה וסגולה כיצד יוכל להרפא. יום אחד החליט לנסוע למירון ולהפיל שם תחינה ובקשה על קברו של רבי שמעון בר יוחאי. לפני כן הוא נכנס אל אחד מגדולי הצדיקים שבדור, וסיפר לו על נסיעתו המתוכננת.

הצדיק ברך אותו מעמק הלב, וכששמע שהוא מתעתד לעלות מירונה, הפתיע אותו באמרו "אני אמסור לך מכתב מאשתך, ותניח אותו על קבר הרשב"י..." פקח הלה את עיניו

בתמיהה רבתי, ולא ידע במה מדובר, ועל איזה מכתב מדבר הצדיק. אספר לך במה מדובר, וצריך אתה לדעת שיש לך בבית אשה צדקת יוצאת מגדר הרגיל, אמר. הספור שהתגלה עתה, ושהתרחש עוד לפני חתונתם של בני הזוג, הפתיע את הבעל. זמן מה לפני החתונה שלכם, סיפר הצדיק, פגע מישהו באשתך לעתיד, בצורה חמורה ביותר. משעמד הפוגע על גודל טעותו, וידע את החטא שעשה, בא מיד לבקש מחילה, סליחה וכפרה, אבל האשה מאנה לשמוע, ולא רצתה לסלוח. הפוגע עלה לביתי ושאל מה עליו לעשות כדי לפייסה. משראיתי את שברון לבו של הפוגע, שלחתי שליח אל הנפגעת ובקשתי ממנה שתסלח על החטא שעשה כלפיה.

אבל, גם לאחר בקשתי, סירבה האשה לסלוח. רק לאחר מסע מפרך של שכנועים והפצרות של גורמים שונים, התרצתה האשה, וסלחה בלב שלם. כששמעתי על סליחתה, בקשתי ממנה להעלות את הסליחה על הכתב, פעמיים; עותק אחד תשאיר אצלה, ואת העותק השני תעביר אלי.

עכשו פנה הצדיק אל התלמיד חכם ואמר לו: כשאתה נוסע לציונו של הרשב"י במירון, קח ממני את מכתב הסליחה שכתבה אשתך, ולפני שאתה מתחיל להתפלל - הנח אותו על קבר רשב"י, ותגיד שבזכות זה שוותרה וסלחה למי שפגע בה, אתה מבקש שימליץ טוב על אשתך שלא תהיה אלמנה.

עשה האברך כפי שהצטוו ונטל עמו את המכתב, ובהגיעו לציון במירון שפך דמעות כמים לפני ה' יתברך שיושיע את אשתו שלא תהיה אלמנה, ובזכותה יושע גם הוא וירפא ממחלתו.

לאחר ששב מהתפילה הנרגשת, עשה שוב בדיקות, והמחלה נעלמה כלא היתה. (ברכי נפשי)

"וכי תאמרו מה נאכל... וציויתי את ברכתי" (כה, כ-כא) במהלך המלחמה, סבלה

ישיבת נובהרדוק במזריטש חרפת רעב. ראש הישיבה, רבי דוד בלייבר זצ"ל כיתת רגליו בין הכפרים והעיירות, מנסה להשיג מעט מזון. בקושי רב ובמאמצים עצומים הצליח לכלכל את מאתים תלמידי ישיבתו ועוד תלמידי ישיבות סמוכות. והנה קרב ובא חג הפסח ונוספה דאגה לדאגתו: מאין ישיג קמח למצות שמורות עבור כל הישיבה? לאחר מאמצים רבים הצליח להשיג קמח בכמות נכבדה שיספיק לכל הפסח עבור בני הישיבה. נקל לתאר את שמחת כולם. לחם ניתן להשיג אך בקושי, אבל מצות מהודרות תהיינה! הניח ראש הישיבה את הקמח היקר בעליית הגג, למשמרת.

"מי יעלה בהר השם"

פַּעַם בָּא מִיִּשְׁהוּ לְרַחֵם צ' ר' אֲשֶׁר פְּרִינְד בְּתִלּוּנָה, שְׁאָחַד הַיְלָדִים שְׁלוֹ, יֵרֵד מִהַדָּרָה, עָנָה לוֹ ר' אֲשֶׁר: "וּמִמֵּתִי אֶתְּהַ עֲלִיתָ עַל הַדָּרָה...?"

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

שוחח הרב עם החזן, ולא מצאו הגון. חרה הדבר לגבאי. מה עשה, ברוב חוצפתו אירגן מסיבת "מלוה מלכה" בה השמיע החזן פרקי חזנות ונעימות קלות להנאת השומעים, והגבאי הכביר עליו שבחים ואמר: "כולנו יודעים מדוע לא זכינו לשמוע את החזן בבית הכנסת..."

בבוקר סיפרו לרב על המסיבה והדרשה. הבין הרב שמעריציו ומוקיריו יבקשו לפגוע בגבאי, והזהירם לבל יהינו לעשות דבר. נוסף מיהר לבית הכנסת בו התפלל הגבאי, ומצא קבוצת תלמידי ישיבה מחכים לצאת כדי לתבוע את כבוד רבם. גער בהם, וצוה שישובו לתלמודם. לאחר שסיים הגבאי את תפלתו שב לביתו, מבלי שידע שהרב הצילו...

בביתו מצא את אשתו והתינוק בורעותיה. על הכירים עמד סיר חלב, שרתח ועמד לגלוש. ביקשה האשה שיורידו מהאש.

בהורידו נתקלה ידו בתינוק, והחלב הרתח נשפך עליו. באותו יום התקיימה הלווית התינוק, וכל העיר רעשה.

בשבת בא הגבאי לבית הכנסת, וקיבל עליה לתורה. לאחר שברך את הברכה שאחר הקריאה, דפק על

הבימה, ואמר בקול רם: "מורי ורבותי, החצפתי פני נגד הרב ונענשתי בעונש הנורא ביותר - בפני כל הקהל מבקש אני מחילה מהרב, ומעתיר לפניו שישלח לי!" הרב, כאמור, עמד על הבימה בצד ספר התורה, כדי לסקור את כל הקהל,

לפקח ולהשגיח שאיש לא ישוחח ולא ידבר. כשסיים הגבאי את הבקשה המרטיטה, נענה הרב במשפט אחד: "מדוע מדבר כבודו כאשר אסור לשוחח - מה שברצונו לומר, יאמר לאחר התפלה!..." (מעין השבוע)

"אם בחקותי תלכו" (כו, ג)

שתהיו עמלים בתורה (רש"י).

סיפר המגיד מישרים המפו' רבי שלום שברון: הגאון רבי יעקב דוד, הנודע בשם הרידב"ז, התגורר בשנותיו האחרונות בעיר הקודש צפת.

באחד הימים היה לו יארציט אחר אביו, ובבואו לבית הכנסת לתפילת מנחה, ראה כי עדיין הקדים ויש עוד להמתין עד לזמן התפילה.

המתין והרהר לעצמו, כשהוא נשען על ה"סטנדר", אבל תוך כדי הרהור, החל לפתע לבכות חרישית.

היה שם אחד המתפללים מתושבי צפת, שהבחין בדבר. הוא ניגש לרידב"ז ושאל אותו, כדרך אנשי צפת החריפים והממולחים: מבין אני את הבכי שבכיתם, כי היום הוא יום היארציט לפטירת אביכם, אבל הלא הוא כבר

בלילה סערו רוחות חזקות וגשמי זעף ניתכו, מלווים באבני ברד ששברו את הרעפים מעליית הגג, והגשם חדר פנימה. הקמח בא במגע עם המים והוחמץ. נקל לתאר את אכזבתם של בני הישיבה.

כל כך השתדלו, קיוו ושמחו, מה יעשו? מה יאכלו? אסף אותם ראש הישיבה ואמר להם: רבותי, רוצה אני לשאול אתכם ארבע שאלות: מי ציוה לאכול מצות בפסח? נענו כולם: הקב"ה! מי עזר לי להכין הקמח עבור המצות? נענו: בוודאי הקב"ה! מי הביא עלינו את הברד ששבר את הרעפים? ענו: כמובן הקב"ה! ומי החדיר את המים והחמיץ הקמח? הקב"ה!

סיכם ראש הישיבה: הרי שהכל ממנו, והוא יודע שאנו זקוקים לקמח, ברצונו יביא לנו קמח אחר...!

שלוחה ורוגע אפפו עתה את כל בני הישיבה. והנה בערב בדיקת חמץ הגיע דוור ומסר לראש הישיבה סכום כסף גדול עבור קניית קמח מהודר לאפיית מצות עבור כל בני הישיבה... ללמדך כוחו של בטחון בה! (רבי יעקב אומר)

"ואם לא מצאה ידו די השיב לו" (כה, כח)

סיפר רבי מאיר פרדס שליט"א על אביו הגה"צ רבי אליהו

פרדס זצ"ל (רבה של ירושלים) את העובדה הבאה: בהיותי ילד, הייתי הולך עם אבא בכל בוקר לבית הכנסת שבשכונת "אהל משה" בירושלים.

והנה באחד הבקרים בדרך הילוכנו, עשה אבא עיקוף גדול ולא הלך בדרך הקצרה אלא

האריך דרכו עד הגיעו לבית הכנסת.

הדבר חזר על עצמו גם בימים הבאים.

כאשר הבעתי בפניו את תמיהתי, מדוע עושים אנו כזה עיקוף גדול מידי יום? השיב לי: "ראה בני, באחד הבתים, בדרך הישרה לבית הכנסת, גר יהודי שחייב לי כסף והוא בדרך כלל עומד ליד החלון, במידה ויראה אותי ירגיש שלא בנוח, שכן ברור שאם היה לו כסף היה מחזיר לי, על כן עושים אנו סיבוב גדול, כדי שלא לגרום פגיעה ואי נעימות לאיש..."

"ומקדשי תיראו" (כו, ב)

כשהגאון רבי שאול בראך זצ"ל התמנה לרבה של קרולי, שם דגש ראשון על הנהגת בית הכנסת, וקבע שאין להזמין חזן בלי רשותו, כדי שלא ליתן במה לקלי דעת ולא להפוך את שעת התפלה למופע שירה והנאה.

כמו כן הקפיד שלא ישוחחו, וכדי לפקח על כך קבע את מקומו על הבימה, ומשם השגיח על כל הקהל.

יום אחד ביקש הגבאי להזמין חזן שלא הצטיין ביראת שמים מופלגת.

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

נפטר כשכבר היה בן שמונים שנה ומעלה, וגם עברו כבר למעלה מחמישים שנה מאז הלך לעולמו, מה איפוא נזכרתם דווקא עכשיו לבכות...?
השיב הרידב"ז אספר לך במה נזכרתי, ולמה אני בוכה.

אצל מלמד טוב!
מה בכל זאת עשה אבי? בדיוק באותו בוקר שהמלמד שלח אותי עם הפתק הביתה, הוא שמע בבית הכנסת שגביר אחד הקים בית חתנות לבנו, והיה צריך לבנות לו תנור, אלא שבית החרושת ללבנים הפסיק לפעול ולא נמצאו לבנים עבור התנור.

הגביר, שלמרות זאת רצה לבנות את התנור בבית בנו, הודיע, כי אותו בעל מלאכה שיביא לו לבנים - הוא ישלם לו גם בשביל הלבנים וגם בשביל הקמת התנור סך של ששה רובלים טבין ותקילין.

אם כן, אמר אבי לאמי, אם אין אפשרות להשיג לבנים, נפרק את התנור שלנו ויהיו לי מזה לבנים, ואז אלך לאותו גביר ואבנה לו את התנור בשביל בנו, כך יהיה לנו ששה רובלים, ומזה נוכל לשלם למלמד.

אמר ועשה, פירק את התנור בבית, הלך אל הגביר ובנה מן הלבנים תנור חדש בבית בנו וקיבל את ששת הרובלים.

בשמחה רבה חזר הביתה, קרא לי ואמר לי: יעקב דוד, קח לך ששה רובלים ותן אותם למלמד שלך, שלושה חדשים שעברו, ועוד שלושה לשלושת החדשים הבאים של הזמן. לך נא והתאמץ ללמוד היטב.

אנחנו בבית, הוסיף הרידב"ז, כל בני המשפחה, האבא,

והאמא וכל הילדים - כולנו קפאנו מקור במשך כל אותו החורף, בקושי הצלחנו להתכרבל בתוך סמרטוטים, בקושי רב יכולנו לישון מרוב קור, אבל הכל בשביל שיעקב דוד יוכל ללכת ללמוד אצל המלמד הטוב ביותר.

אָפֵר אֶחָד הַתְּבָרָךְ שָׁנָה אַחַת בְּמֵלָאֵי עֵנֶק שֶׁל תְּבוּאָה, וְהוּא סִכָּם עִם סוּחָר תְּבוּאָה עֲשִׂיר עַל אֶסְפָּקָה גְדוּלָה לְמִשָּׁךְ כָּל הַחֲדָשִׁים הַבָּאִים.

הִיָּה לָהֶם הַסָּכָם חָתוּם, שֶׁהַסוּחָר מְשַׁלֵּם רַק לְאַחַר סוּף הָעוֹנָה, שֶׁרַק אָז יִהְיוּ לוֹ מְזַמְנִים לְשֵׁלֶם...

וְאָכֵן, שְׁנִיָּהֶם לֹא אֶכְזָבוּ: הָאָפֵר הֵבִיא אֶת הַתְּבוּאָה הַמְשֻׁבָּחַת שֶׁנְּחַטְפָה בְּמַהֲירוֹת עַל יְדֵי הַקּוֹנִים - וְהַסוּחָר בָּא לְקִנּוֹת עוֹד וְעוֹד, כְּשֶׁכְּמוּבֵן הַכָּל נִרְשָׁם עַד לְחִבְלֵהּ הָאַחֲרוֹנָה.

אֵט אֵט הַחֲלָה מְלֹאכֶת הָרְשׁוּם לְהַפֵּךְ לְמִסְרָבֶלֶת וְקִשָּׁה, הִדְיָו נִמְחָק, דְּפִים נַעְלָמוּ - וְהָאָפֵר פָּחַד לְאַבֵּד סְכוּמֵי כֶסֶף הַגּוֹנִים.

הוּא שִׁתַּף אֶת הַסוּחָר בְּפִחְדֵיּוֹ, וְהַסוּחָר הִצִּיעַ לוֹ רַעֲיוֹן יִשְׁן שֶׁפַּעַם רָאָה אֶצֶל חֲבֵר: הֵם יִקְדִישׁוּ קֶפֶה גְדוּלָה, שֶׁבָּהּ יִכְנִיסוּ מִטְבֵּעַ נְחֹשֶׁת אַחַת עַל כָּל חִבְלֵת תְּבוּאָה, וְכָף, בְּסוּף הַחֲרָף יִמְנוּ אֶת סְכוּם הַמִּטְבְּעוֹת - וְהוּא, הַסוּחָר, יִשְׁלֵם לוֹ בְּכַפּוּלוֹת שֶׁל מֵאָה דוּלָרִים עֲבוּר כָּל מִטְבֵּעַ נְחֹשֶׁת שִׁימְצֵא בְּקֶפֶה הַגְּדוּלָה!

הַסְכוּם מְצֵא חֵן בְּעֵינֵי הָאָפֵר, הִרְעִיּוֹן יֵצֵא אֶל הַפַּעַל - וְאֵיךְ לוֹמַר, זֶה עֶבֶד מְצִיָּן!

בְּתוֹךְ הַקֶּפֶה נַעֲרָמוּ מֵאוֹת מִטְבְּעוֹת נְחֹשֶׁת, וְעֵינֵי הָאָפֵר נִצְצוּ בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ לְמִרְאֵה פְּסוֹת הַנְּחֹשֶׁת הָרַבּוֹת.

בְּאֶחָד הַיָּמִים, כְּשֶׁאָף אֶחָד לֹא רָאָה, יָשַׁב הָאָפֵר מוּל הַקֶּפֶה וְחָשַׁב לְעַצְמוֹ: "הֲרִי עַד סוּף הַחֲרָף יֵשׁ עוֹד הַמּוֹן זְמַן, וּבִינְתַיִם אֲנִי זְקוּק לְכֶסֶף מְזַמֵּן כְּדִי לְרַכֵּשׁ מוּצָרִים בְּסִיסִיָּים! מָה יִקְרָה אִם אֶקַּח מִעַט מֵהַקֶּפֶה, הֲרִי יֵשׁ כָּאֵן כָּל כֶּף הַרְבֵּה - וְהַסוּחָר בְּכָלֵל לֹא יִרְגִישׁ בְּחֹסֵר..."

הוּא הִיָּה מְרַצָּה מֵה'גִּנְבָה' הַנוֹעֲזוֹת וְהַקְּטָנָה, וְנָטַל חוֹפֵן גְּדוֹשׁ בְּמִטְבְּעוֹת, כְּשֶׁהוּא מִתְרַחֵק מִשָּׁם בְּמְרוּצָת מְנַצְחִים...

כאשר הייתי ילד, שלח אותי אבי ללמוד אצל המלמדים הטובים ביותר, כי הוא תמיד אמר: יעקב דוד נתברך ב"ראש טוב" ובהרבה כישרון. פעם אחת אף שמעתי שאמר לאמא: יעקב דוד יצמח ויהיה למדן גדול, ולכן אנחנו מוכרחים לקחת לו את המלמד הטוב ביותר. ואמנם היה בעיר מלמד מוכשר מאוד, אלא שהוא ביקש את שכרו, רובל שלם לכל חודש, וזה היה הרבה כסף.

אבי - המשיך הרידב"ז לספר - היה לו מקצוע של בונה תנורים ומזה התפרנס, אבל בדוחק גדול ובעניות רבה. למרות זאת כאשר נגע הדבר בשכר לימוד למלמד - לא היתה אצלו שום שאלה, מוכרחים לשלם למלמד, שהוא הטוב ביותר, כמה שהוא דורש.

כך התחלתי ללמוד אצלו בתחילת הזמן ושקדתי על לימודי בהצלחה.

כבר עברו שלושה חדשים מאז התחילו הלימודים, אבל אבי לא שילם למלמד, כי לא מצא מנין לקחת.

המלמד המתין עד אז בסבלנות, אבל כאשר עבר זמן כה ארוך, שלח אותי הביתה עם פתק:

"המתנתי שלושה חדשים, לא קבלתי שום תשלום, יותר אינני יכול להמתין, הואילו בטובכם לשלוח לי את המגיע לי, אחרת לא אוכל להחזיק עוד את הילד..."

כאשר הבאתי את הפתק הביתה, פרצה בכייה בבית, אין כסף לשלם למלמד, אבל יעקב דוד הלא צריך ללמוד

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

כזאת היתה מסירות הנפש כדי להנחיל תורה לילד בישראל.

"למה איפוא בכיתי" - סיים הרידב"ז את סיפורו, כי הנה עכשיו בטרם צאתי מביתי לתפילה, חשתי קצת קור בגופי, וכבר מיהרתי לחשוב בעצמי, שאולי כדאי להימנע מלצאת החוצה ולהתפלל בבית.

והנה, אז הרי יכלו הורי וכל הילדים לסבול קור אימים כל חדשי החורף בשביל תלמוד תורה שלי, האיך עלתה בי במחשבה להישאר בבית בגלל מעט קור.

על זה היה הבכי שלי!... (שאל אביך ויגדרך)

"ושכתבתם ואין מחריד" (כו, ו)

בימי הרה"ק רבי שלמה הכהן רבינוביץ מרדומסק, בעל 'תפארת שלמה', השתרר רעב באזור.

קרא הרבי לבעלי האמצעים בעיר והטיל על כל אחד ואחד לתרום סכום כסף, כדי לקנות תפוחי אדמה בעבור העניים.

אחד הנוכחים רצה לסכל את הרעיון ואמר: "וכי לא דחוף יותר להשתמש בכסף כדי לתקן את הגדר המתפוררת של בית העלמין?"

השיב לו הרבי: "אתה חושש שאם לא תתוקן הגדר יברחו המתים אל החיים, ואילו

אני דואג שאם לא נספק מזון לעניים יברחו החיים אל המתים חס ושלום..."

"ואולך אתכם

קוממיות" (כו, יג)

בקומה זקופה' (רש"י).

אמר פעם ה"צמח צדק" מליובאוויטש לנכדו

הרש"ב: "חסד גדול עשה הקב"ה עם האדם שבראו

להלך בקומה זקופה, ובכך הוא רואה את

השמים אפילו כשהוא מהלך על הארץ ומקבל

עול מלכות שמים, ולא כבעלי החיים שרואים

רק את הארץ".

"והשמותי את

מקדשיכם ולא אריח

בריח ניהוחכם"

(כו, לא)

רבי אברהם דוב

מאורוויטש בעל "בת עין",

עלה לארץ ישראל בשנת

הסוף הִיָּה כְּמוֹכֵן, שְׁבִסוּף הָעוֹנָה יֵצֵא הָאֶבֶר

בְּהַפְסָדִים אֲדִירִים שֶׁל מְאוֹת אֲלָפֵי דוֹלָרִים... לְאַחַר

שֶׁסָּפְרוּ אֶת כְּמוֹת מְטֵבְעוֹת הַנְּחֻשֶׁת שֶׁהָיוּ בַקֶּפֶה.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלַח לְאָדָם אוֹצֵר שֶׁל מֶמֶשׁ, כּוֹחַ

אֲדִיר שֶׁל אֶהְבֵּת הַשֵּׁם וְדַבְּקוֹת פְּנִימִית.

אָבֵל כְּמוֹ כֵּל אוֹצֵר יָקָר - לֹא שׁוֹלְחִים אֶת הַמִּתְנַהֵּ הַזֶּה

חֲשׂוּפָה לְעֵין כָּל, כִּי חֲלִילָה, הַכּוֹחוֹת הַחִיצוֹנִיִּים

עֲלוּלִים לְדַבֵּק בְּאַהֲבָה הַיְקָרָה הַזֶּה, לְכֵן שׁוֹלְחִים אוֹתָהּ

עֲטוּפָה בְּעֲטִיפָה גִשְׁמִית, מְטֵבֵעַ נְחֻשֶׁת...

הָאָדָם מְקַבֵּל לְפָתֵעַ מְטֵבֵעַ נְחֻשֶׁת שֶׁל תְּאֻהָ, וְהוּא לֹא

יודֵעַ שְׂאֵם רַק יַחְזִיר אוֹתָהּ אֶל מִי שֶׁשָּׁלַח לוֹ אֶת

הַמְטֵבֵעַ בְּלִי לְגַעַת בָּהּ, הוּא יִזְכֶּה בְּשֹׁטֵר גְּדוֹל בְּהֶרְבֵּה

מִמֵּאָה דוֹלָרִים! הַמְטֵבֵעַ הַזֶּה הוּא אוֹצֵר בְּלוֹם שֶׁל

אֶהְבֵּת הַשֵּׁם וְדַבְּקוֹת!

הוּא יְכוּל הָאָדָם, לְקַחֵת אֶת מְטֵבֵעַ הַנְּחֻשֶׁת וּלְבַזֵּז

אוֹתָהּ כְּמוֹ שְׂמִכְזָּבִים מְטֵבֵעַ נְחֻשֶׁת, אָבֵל אִם הוּא

'מִבֵּין עֲנִי' - יַעֲדִיף לֹא לְגַעַת וְלֹא לְהִנּוּחַ מִמְטֵבֵעַ

הַנְּחֻשֶׁת הַפְּחוֹת בְּעֶרְכּוֹ, לֹא יִגַּע בְּתְאֻהָ וּבַהֲנָאָה

הַרְגֵעִית שְׂבָאָה לְפָתְחוֹ, וּבִסּוּפוֹ שֶׁל דָּבָר, יִגְלֶה דְרָכָה

אֶת הָאוֹצֵר, יְדַבֵּק בְּבוֹרְאוֹ... (נְקֻדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

"אם בחוקותי תלכו"

(כו, ג)

ההוא דכתיב (תהלים

קיט, נט) 'חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל

עדותיך'. אמר דוד: רבש"ע,

בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר

למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך,

והיו רגלי מביאות אותי לבתי

כנסיות ולבתי מדרשות, הה"ד 'ואשיבה רגלי אל

עדותיך' (ויק"ר לה, א) המגיד

מדובנא היה מפרש את דברי המדרש

בדרך משל: סוחר אחד היה רגיל מימים ימימה

לקנות סחורה אצל חנווני אחד.

פעם ראה החנווני יוצא מחנות אחרת, והורע

הדבר בעיניו. אמנם יכול היה הסוחר

להתנצל בפני החנווני ולהסביר לו שהוא הלך

לאותה חנות כיון שרצה להשיג סחורה שאינה מצויה

בחנותו של אותו חנווני. אמנם אם לחנווני יש את כל

הסחורה שבעולם, שוב אין לו שום פתחון פה

לתרץ ולהצדיק עצמו מדוע זנח הסוחר את חנותו של אותו חנווני

והלך לקנות בחנות אחרת. אמר דוד המלך ע"ה: "בכל יום הייתי מחשב ואומר

למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך, והיו רגלי מביאות אותי לבתי

כנסיות ולבתי מדרשות", כי התורה הקדושה כוללת את כל החכמות

וכל המדעים והיא המקור והשורש לכל החכמות הקיימות

בבריאה, לכן אין כל התנצלות וצידוק לעסוק בדברים אחרים.

(המגיד מדובנא)